

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)

SSN Jan Majchrowski (sprawozdawca)

SSN Piotr Sławomir Niedzielak

Protokolant Marta Brzezińska

w sprawie byłego prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. S. E.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 10 czerwca 2021 roku

zażalenia obrońcy S. E.

od postanowienia Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 19 stycznia 2021 roku, sygn. akt I DI 4/21 w przedmiocie umorzenia postępowania o wyrażenie zgody na pociągnięcie S. E. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości

1. na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 135 § 11 w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;

2. na podstawie art. 166 ustawy z 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem procesowym z dnia 3 grudnia 2020 roku Zastępca Prokuratora Okręgowego w S. wniósł o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. S. E., zamierzając mu postawić zarzut tego, że będąc prezesem zarządu, reprezentującym Stowarzyszenie P. K. NIP (...), KRS (...) i odpowiedzialnym za terminowe przekazywanie dokumentów

finansowych do właściwego sądu rejestrowego, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 69 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości nie złożył w terminie do 15 lipca 2019 roku do Sądu Rejonowego Sądu Gospodarczego XX Wydziału Krajowego Rejestru Sądowego w Ł. rocznego sprawozdania finansowego za rok 2018, tj. czynu z art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości.

Pismem procesowym z dnia 5 stycznia 2021 roku Biuro Kadr Prokuratury Krajowej poinformowało, że stosunek służbowy prokuratora S. E. wygał z mocy prawa z dniem 7 grudnia 2020 roku w trybie art. 94 § 3 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (dalej: pop). Na posiedzeniu sądu I instancji, wnioskodawca cofnął swój wniosek o uchylenie S. E. immunitetu.

Postanowieniem Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 19 stycznia 2021 roku, sygn. akt I DI 4/21, umorzono przedmiotowe postępowania, jego kosztami obciążając Skarb Państwa. W uzasadnieniu podniesiono, że stosunek służbowy prokuratora S. E. wygał w dniu 7 grudnia 2020 roku w związku z zapadłym wobec niego prawomocnym wyrokiem skazującym za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego wraz z orzeczonym wobec niego zakazem wykonywania zawodu prokuratora. Immunitet prokuratorski wygasa przy tym w chwili ustania stosunku służbowego. Okoliczność ta spowodowała zaś, że ustała przeszkoda do prowadzenia postępowania karnego przeciwko S. E.. W związku z w/w oświadczeniem o cofnięciu wniosku, wystąpiła konieczność umorzenia postępowania.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca S. E., zaskarżając je w całości. Postawił on zarzut obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.: art. 439 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 171 pkt 1 pop, poprzez wydanie przedmiotowego postanowienia z udziałem osoby powołanej na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a w konsekwencji przez Izbę Dyscyplinarną utworzoną w Sądzie Najwyższym na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym, t.j. przez Sąd

niewłaściwie obsadzony wedle Uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 roku (BSA 1-4110-1/20), co z kolei stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą, opisaną w art. 439 § 1 pkt 2 kpk, w zw. z art. 171 pkt 1 pop. W uzasadnieniu obrońca podniósł, że powołane w zarzucie orzeczenie ma zastosowanie do sędziów Izby Dyscyplinarnej bez względu na datę tych orzeczeń. W ocenie skarżącego, Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego nie może orzekać w jakiegokolwiek sprawie, a każde jej orzeczenie obarczone jest uchybieniem nienależytej obsady sądu z art. 439 § 1 pkt 2 kpk. W związku z tym konieczne jest przekazanie niniejszej sprawy Izbie Karnej Sądu Najwyższego, z uwagi na potrzebę przeprowadzenia rzetelnego procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za bezzasadne. Decyzja procesowa sądu *a quo* była prawidłowa. Zresztą skarżący podnosił jedynie formalnoprawny zarzut o charakterze bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu I instancji. Mając na względzie jej charakter zbędnym jest rozważanie wpływu takiego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia, wzmianka o tym znalazła się jednak w treści zarzutu. Nadto Sąd Najwyższy rozpoznał zażalenie w granicach zaskarżenia, mając na względzie jedynie treść stawianego zarzutu. Nie było bowiem żadnych podstaw do wyjścia poza granice środka odwoławczego.

Zaskarżone postanowienie należało uznać za prawidłowe. Nie było w tym względzie żadnych podstaw do jego podważania. W szczególności nie sposób jest zgodzić się z obrońcą, że zostało ono wydane przez sąd nienależycie obsadzony, a co za tym idzie, wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza. Należy w tym miejscu przywołać następujące stanowisko Sądu Najwyższego: *„Autor pisma procesowego nienależytą obsadę sądu w jego sprawie wiązał z treścią uchwały połączonych izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 roku (sygn. akt BSA I-4110-1/20, Lex nr 2784794), która nota bene zapadła w niepełnym składzie tych izb, po arbitralnym wyłączeniu od orzekania niektórych sędziów w nich orzekających. Niemniej jednak należy mieć na względzie treść postanowień Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 28 stycznia 2020 roku (sygn. akt Kpt 1/20, M.P. poz. 103);*

z dnia 23 kwietnia 2020 roku (sygn. akt Kpt 1/20, M.P. poz. 379), które określiły kompetencje Sądu Najwyższego odnoszące się między innymi do możliwości rozstrzygnięcia przez ten Sąd tzw. kwestii ustrojowych. Faktycznym skutkiem wskazanych powyżej orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego jest stwierdzenie braku możliwości kwestionowania przez Sąd Najwyższy w jakimkolwiek postępowaniu nominacji sędziowskich, w tym także tych dotyczących sędziów Sądu Najwyższego. W konsekwencji orzeczenie Sądu Najwyższego, na które powoływał się autor pisma, abstrahując od uchybień wskazywanych powyżej przy jego wydaniu, nie ma w niniejszej sprawie ani zastosowania, ani żadnego znaczenia normatywnego.” (postanowienie Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 11 sierpnia 2020 roku, sygn. akt II DO 54/20, niepubl; por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2021 roku, sygn. akt II DO 77/20, Lex nr 3106139). Twierdzenie to należało w pełni zaakceptować, w związku z czym zarzut obrońcy należało uznać za bezzasadny. Sąd Najwyższy nie stwierdził przy tym żadnych innych okoliczności, które przemawiałyby za stwierdzeniem nieprawidłowości w obsadzie sądu.

Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 166 pop.